

[Erik Eriksen.]

og ingen har vel mere end jeg bedt de sidste års regeringer om en oversigt over de investeringer, som skønnedes nødvendige eller ønskelige. Derfor takker jeg regeringen for, at den nu imødekommer ønsket herom, selv om det sker med nogle års forsinkelse.

Se, da folketingets hjemsendtes før sommeren, var der vel mange, som var klar over, at forårets kehraus havde været folketingets anseelse til stor skade. Politiserende organisationer havde sammen med regeringen truffet aftale hen over hovedet på den lovgivende forsamling. Man kunne derfor have ventet, at regeringen havde synspunkter at fremsætte på dette punkt, men også her var åbningstalen tavs. Jeg ved ikke, hvorledes den radikale fløj i regeringen ser på spørgsmålet om organisationernes voksende og folketingets aftagende indflydelse. Jeg har med en vis skuffelse konstateret, at på et tidspunkt, da det må gælde om for de politiske partier at stå friest muligt i forholdet til organisationerne, har socialdemokratiet valgt at knytte forbindelsen endnu tættere med fagforeningerne. Jeg tror ikke, at dette kan undgå at få virkninger, vel heller ikke for socialdemokratiet. Jeg tror nemlig, at store dele af befolkningen er ved at være trætte af efterkrigsårenes runddans om pengeindkomsterne til skade for en fornuftig udvikling i indkomsternes købekraft, og jeg tror, det vil veje tungt, at landets største parti står uden mulighed for selvstændig stillingtagen.

Der er således problemer nok at tage fat på. Åbningstalen lod adskillige af dem uomtalt, og andre nævntes på en sådan måde, at det er vanskeligt at se, om regeringen har gjort sig tanker om, i hvilken retning man vil søge deres løsning. Det kan betyde, at regeringen føler sig magtesløs over for problemernes vælde, og en sådan tanke kan få sandsynlighedens præg, når man anskuer erfaringerne fra de sidste fire år, men naturligvis — det kan også betyde, at regeringen i hvert fald på nogle væsentlige punkter vil være villig til at søge en fordomsfri løsning i samarbejde med oppositionen.

Åbningstalen giver ikke noget svar, men skulle der i denne uklare åbningstale skjule sig et ønske om en fordomsfri løsning af de afgørende problemer, som jeg her har for-

søgt at pege på, og som vi på flere områder står umiddelbart over for, kan jeg på mit partis vegne udtale vor beredvillighed til at gå ind i et samarbejde herom.

Poul Møller: Folketinget indleder i år sine forhandlinger under de vanskeligste vilkår, verden har oplevet siden den store krigs afslutning for 16 år siden. Samtidig med at så meget nyt og revolutionerende bryder ind over os, splintrer vore gamle forestillinger og ændrer vore livsvilkår, trues menneskeheden af et totalt sammenbrud. Sjældent har der i fredstid hvilet tungere forpligtelser og været fordret mere af dem, der er valgt til folkerepræsentanter.

Jeg synes ikke, vi kan starte vort arbejde uden at mindes de ord, der for nylig lød på FNs generalforsamling i den første tale; præsident Kennedy fremførte her ordene: enten tilintetgør vi våbnene, eller også tilintetgør våbnene os, og ordene: i de kommende 10 måneder afgør vi menneskehedens fremtid for 10 000 år.

Hvad er det, der har skabt denne dystre baggrund, denne pessimistiske stemning i verden, siden folketinget sidst var samlet? Da vi skiltes, troede vi vel endnu på en varig afspænding mellem øst og vest og på, at fredens værk ville skride fremad. Vi har oplevet Berlinkrisen i august måned. Den 13. august blev den tilspidset, da hr. Ulbricht rejste sin grædemur mellem Østberlin og Vestberlin. Vi har set, at østtyskerne's flugt var af en sådan karakter og efterhånden tog et sådant omfang, at den måtte standses. Hvorfor flygtede disse østtyskere? Hvorfor flygtede de fra den østlige verden, der netop ugedagen forinden havde nået de største tekniske resultater, menneskeheden havde set, da rumpiloten 17 gange i løbet af et døgn kunne passere vor klode? Skulle det da ikke være det lykkeligste og det bedste sted at være i den verden, der opnåede så store tekniske bedrifter? Men så vi ikke af flygtningebevægelsen fra øst til vest, at det ikke hjælper med de tekniske bedrifter, hvis mennesket skubbes til side, hvis friheden krænktes, hvis prisen for tekniske fremskridt er åndelig fattigdom og ufrihed? I disse to begivenheder i august måned så vi i et lynglimt forskellen mellem den østlige og den vestlige kultur, vort kulturgrundlag.